

Neamul doritor să afle căile

9 mai 2004

Gili Cârstea

Când a cerut lui Isaia să-și ridice glasul spre a vesti solia de mustrare către poporul Său amețit de necurmăte rătăcirii, Domnul constată un comportament foarte ciudat: „În toate zilele Mă întrebă, și vor să afle căile Mele, ca un neam care ar fi înfăptuit neprihănirea, și n-ar fi părăsit legea Dumnezeului său. Îmi cer hotărâri drepte, doresc să se apropie de Dumnezeu” (Isaia 58:2).

Ce este rău la un popor care vrea să afle căile Domnului? Ce se poate reproșa unor oameni care doresc să se apropie de Dumnezeu? Nu este aceasta esența vieții religioase, misiunea esențială a unei biserici?

Cazul de față aruncă lumină asupra unui aspect foarte neglijat al stării bisericii. Vedem aici că nu este de nici un folos dorința după o „relație” cu Dumnezeu, atunci când avem concepții greșite despre neprihănire. Nu ajută la nimic să întrebi zilnic pe Domnul despre căile Lui, atunci când nu înțelegi că legea este o transcriere a caracterului Său.

Generația lui Isaia nu a avut șansa de a răstigni pe Solul neprihănirii, dar au făcut-o mai târziu copiii lor. Acei copii întrebau și ei zilnic despre căile Domnului și doreau să se apropie de Dumnezeu. Doreau atât de tare, încât nici nu au vrut să intre în tribunalul roman unde era condamnat Isus, de teamă să nu se spurce în vederea paștelui sfânt.

Nici generația noastră nu a avut șansa de a pune practic pe cruce pe Solul neprihănirii, din simplul motiv că Acesta se găsea în cer atunci când le-a vorbit din nou despre neprihănire. Dar un martor ocular inspirat spune că dacă Hristos era în mijlocul lor, ei L-ar fi tratat la fel cum L-au tratat iudeii. Istoria noastră denominațională este la fel de însângerată ca cea a poporului evreu. Noi am sfâșiat neprihănirea lui Hristos și am făcut din lege orice, numai o transcriere a caracterului lui Dumnezeu nu. Între timp, în toate zilele întrebăm pe Domnul despre căile Lui și recurgem la exerciții spirituale nebunești ca să ne apropiem de Dumnezeu.

Avertizarea că nu este de nici un folos apropierea de Dumnezeu atunci când legea nu este văzută a fi o descoperire a caracterului Său rămâne și astăzi la fel de actuală ca și atunci. Ea nu este un capriciu al unui Dumnezeu arbitrar și pretențios. Ea doar atrage atenția că nu este potrivit să ne apropiem de un dumnezeu îmbrăcat cu trăsăturile de caracter ale lui

Satana, și nici să-i cunoaștem căile. Mai întâi să „înfăptuim” neprihănirea, care este destul de neînfăptuită printre noi astăzi, și să vedem în ea calea spre Sfânta Sfințelor. În ea, un Serv al servilor așteaptă cam de mult să Se apropie de noi pe singura cale consacrată către desăvârșirea creștină: Venind să locuiască în noi, făcându-ne părtași de natura Sa.

Orice alte tehnici, practici și exerciții de „apropiere” nu vor face decât să ne încătușeze și mai zdravăn de altarul lui Baal și de stâlpul Astartei moderne.